USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **R. K.**, zastoupený Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem Praha 4, Dědinova 2011/19, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 9. 2021, č. j. 19 Az 64/2020-93,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 2. 10. 2020, č. j. OAM-703/ZA-ZA11-ZA05-R2-2017, žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žalobou, kterou Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 7. 9. 2021, č. j. 19 Az 64/2020 - 93, zamítl.

[2] Z hlediska skutkového stavu věci vycházel krajský soud ze zjištění, že žalobce má v Ázerbájdžánu trvalé bydliště ve městě G. (v rozhodnutí žalovaného uváděno jako „*G.*“). Žalobce nebyl členem politické strany, ale byl kritikem vlády. Pro internetovou stránku *milli-xeber.az* (dále jen „M. X.“), jež byla v roce 2014 uzavřena, napsal zhruba 18 – 20 článků, po ukončení její činnosti psal anonymně. Ázerbájdžán opustil dne 29. 11. 2016, kdy vycestoval s českým vízem. Následně odjel do Německa, kde ještě téhož roku požádal o mezinárodní ochranu. Dne 24. 8. 2017 byl transferován v rámci tzv. Dublinského řízení do České republiky, kde požádal dne 24. 8. 2017 o mezinárodní ochranu. Žalobce uvedl, že v Ázerbájdžánu je mnoho zatčených novinářů a kvůli těmto obavám s manželkou opustili vlast. Poukázal na to, že byl dvakrát vězněn (poprvé v roce 2015 a podruhé v roce 2016) a několikrát byl sledován. Obává se, že bude po návratu do vlasti dále pronásledován

a vězněn. Na podporu svých tvrzení doložil žalobce rozsudky ázerbajdžánského soudu a potvrzení od M. X.

[3] Pokud jde o právní hodnocení věci, krajský soud plně aproboval závěry žalovaného, který veškeré zjištěné skutečnosti řádně zvážil a své rozhodnutí dostatečně odůvodnil. Krajský soud uvedl, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, zajistil dostatek informací a srozumitelně a podrobně uvedl, v čem shledal výpověď žalobce nevěrohodnou. Stejně tak popsal a vysvětlil, na základě jakých skutečností dospěl k závěru, že doložená rozhodnutí ázerbajdžánského soudu jsou falzifikáty; dle názoru krajského soudu se jedná o závěr hraničící prakticky s jistotou. I u předloženého potvrzení internetového serveru M. X. krajský soud sdílel pochybnost žalovaného o autenticitě a informační hodnotě předložené listiny. Stejně jako žalovaný dospěl k závěru, že je nelogické, aby (nyní) prorežimní noviny vydaly žalobci potvrzení o údajném příkoří, kterému měl být vystaven, v době, kdy pro tyto noviny již dva roky nepracoval. Žalobce v žalobě uvedl spekulativní úvahy týkající se potvrzení vydaného zpravodajským serverem a závěrů plynoucích ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí ČR o podobě čísla jednacího ázerbajdžánských rozsudků, aniž by je hodnověrně vyvrátil konkrétními důkazy. Krajský soud nepřisvědčil argumentaci žalobce, že se jednalo o doporučující dopis, neboť z obsahu tohoto dokumentu bylo patrné, že se jednalo písemnost účelově pořízenou pro potřeby azylového řízení. Dle krajského soudu nebyl žalobce v Ázerbájdžánu pronásledován, což žalovaný dostatečně zdůvodnil na str. 6 a 7 svého rozhodnutí. Odmítl i úvahy žalobce týkající se hrozícího nebezpečí, spojeného s konfliktní oblasti Náhorního Karabachu, zejména s přihlédnutím ke skutečnosti, že žalobce od září 2015 žil v Baku, které nebylo ozbrojenými střety nikdy zasaženo, a také s ohledem na současnou situaci v dané oblasti po podepsání dohody mezi arménským premiérem a prezidenty Ruska a Ázerbájdžánu. Vycestování žalobce tak dle krajského soudu nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky České republiky.

[4] Proti tomuto rozsudku podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, kterou podřazuje pod důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatel, shodně jako v žalobě uvádí, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné a nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, jelikož žalovaný ani krajský soud nezjistili úplný stav věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti; důkazy, které správní orgán opatřil před vydáním rozhodnutí, nebyly úplné a aktuální. Krajský soud ani žalovaný si neobstarali relevantní podklady ve smyslu § 50 správního řádu a ani neprovedli výslechy případných svědků. Stejně jako v žalobě stěžovatel opakuje, že byl v zemi původu diskriminován a byl na něj vyvíjen psychický i fyzický nátlak. K tomu odkázal na tvrzení uplatněná před žalovaným a na obsah žaloby. Dále nesouhlasí s tvrzením, že jeho výpověď byla nevěrohodná a že doložené listiny byly falzifikáty. Dle stěžovatele se ze strany žalovaného jedná o nepodloženou a neprokázanou spekulaci. Stěžovatel opakovaně uvedl, že se obává o svůj život. V případě, že by nebyl naplněn azylový důvod dle § 12 zákona o azylu, byl dle jeho názoru naplněn důvod dle § 14 tohoto zákona, případně doplňková ochrana dle § 14a tohoto zákona; tím se ale žalovaný nezabýval. Naplnění těchto důvodu

stěžovatel odůvodnil přáním žít v bezpečí u své rodiny, která žije na území ČR, neboť v Ázerbájdžánu panuje diktátorský režim a je zde nepříznivá bezpečnostní situace. Stěžovatel má psychické potíže související s hrozbou příkoří v případě návratu do vlasti. Žalovaný dle jeho názoru nepostupoval v souladu s názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 – 82, když neaplikoval test pravděpodobnosti nežádoucího důsledku návratu do země a na jeho případ naopak aplikoval výrazně vyšší důkazní standard, respektive požadoval důkazy o tom, že bude v zemi původu pronásledován, namísto důkazů o hrozbě pronásledování. Závěrem stěžovatel shrnul, že žalovaný nezjistil úplný skutkový stav věci, neprovedl potřebná šetření a neshromáždil aktuální informace o situaci v Ázerbájdžánu, čímž porušil zásadu materiální pravdy. Stěžovatel tak trvá na tom, že mu měla být udělena mezinárodní ochrana.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel namítá v podstatě totožné skutečnosti jako v žalobě. V rámci zkoumání možnosti budoucího pronásledování žalovaný využil standard přiměřené pravděpodobnosti a v případě stěžovatele reálnou možnost budoucího pronásledování s dostatečnou mírou pravděpodobnosti vyvrátil. Z uvedených důvodů proto žalovaný navrhl, aby kasační stížnost byla dle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítnuta.

[7] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska její přípustnosti, neboť pouze přípustná kasační stížnost může být soudem projednána věcně.

[8] S ohledem na to, jakým způsobem je v nyní projednávané věci formulována kasační argumentace, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné připomenout, že řízení ve správním soudnictví, včetně řízení o kasační stížnosti, je ovládáno dispoziční zásadou. S výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4 větě za středníkem s. ř. s. je tak Nejvyšší správní soud vázán důvody uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.), a proto obsah stížnostních bodů a kvalita jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčují obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Rozsudek krajského soudu je tedy přezkoumáván v intencích kasačních námitek, se zřetelem k důvodům obsaženým v § 103 odst. 1 s. ř. s. Je nutno zdůraznit, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003-73). Jinými slovy, „[u]*vedení konkrétních stížních námitek* [...] *nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem*“ (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58).

[9] Nejvyšší správní soud ve světle výše uvedeného nemůže odhlédnout od skutečnosti, že námitky uplatněné v kasační stížnosti se kryjí s námitkami žalobními. Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl totožné námitky proti rozhodnutí žalovaného (pouze

je přeformuloval a zkrátil), které již byly vypořádány v řízení před krajským soudem, aniž by proti závěrům soudu postavil vlastní konkurující argumentaci. V této souvislosti lze poukázat na rozsudek tohoto soudu ze dne 14. 6. 2017, č. j. 3 As 123/2016-40, podle kterého „*stěžovatelům nic nebrání zopakovat žalobní argumentaci v případech, kdy ji krajský soud dostatečně nevypořádal, směřuje-li taková argumentace k existenci kasačního důvodu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (tedy nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí či jiné vadě řízení před krajským soudem – v tomto případě nevyčerpání žalobou vymezeného předmětu řízení). Nejsou-li stěžovatelé spokojeni se skutkovým či právním posouzením věci, musí být z obsahu kasační stížnosti zřejmé, které závěry krajského soudu pokládají stěžovatelé za nedostatečné, respektive nesprávné, a z jakého důvodu. Neobsahuje-li kasační stížnost takovou argumentaci, je nutno na ni nahlížet jako na nepřípustnou, neboť se míjí s kasačními důvody uvedenými v § 103 s. ř. s. (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.).*“ Stěžovatel tedy věcně nepolemizuje s názory vyslovenými krajským soudem a neuplatňuje tak žádný z kasačních důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

[10] Jedinou výjimkou, kdy kasační argumentace nepředstavuje jen jinými slovy rekapitulovanou argumentaci žaloby, je tvrzení stěžovatele o existenci důvodů pro přiznání humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu), kterými se žalovaný dle jeho názoru řádně nezabýval. Pomine-li Nejvyšší správní soud fakt, že i tato argumentace fakticky směřuje proti odůvodnění rozhodnutí žalovaného, nelze přehlédnout, že v tomto směru stěžovatel ani v žalobě nic nenamítal. V tomto rozsahu se tak jedná primárně o uplatnění důvodů, které nebyly uplatněny v řízení před krajským soudem, ač v tom stěžovateli nic nebránilo.

[11] Podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. platí, že *kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.*

[12] Z výše uvedených důvodů je zřejmé, že kasační stížnost stěžovatele je v celém rozsahu nepřípustná; dílem pro neuplatnění kasačních důvodů podřaditelných pod § 103 odst. 1 s. ř. s., dílem pro uplatnění důvodů, které stěžovatel neuplatnil již v řízení před krajským soudem. Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo, než kasační stížnost pro nepřípustnost postupem podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s § 104 odst. 4 s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s., odmítnout.

[13] Vzhledem k tomu, že kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 14. července 2022

pokračování

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu